

BODONY 2011

Előző évben nyilvánvalóvá vált, hogy ha szeretnénk a táborozó sérült gyerekek számát komolyan növelni, akkor azok szakszerű ellátásához nem csak gyógypedagógusra van szükség, hanem olyan speciális tudással rendelkező szakemberre is, aki az önmagukról nem, vagy csak részben gondoskodni tudó gyermekek segítségére tud lenni. A 2011.-es integrációs táborunk (június 27. – július 03.-ig) ebből a szempontból kedvező előjelekkel indult. Surányi Noémi konduktor (Pető Intézet) személyében egy csodálatos, elkötelezett és áldozatkész munkatárs jelentkezett segítőnek, és ráadásul két konduktorhallgatót, Jánosa Szandrát és Böke Melindát is csatasorba állította, akik a fenti tulajdonságaikban (sem) maradtak le Noémitől.

„Ha ők velünk, ki ellenünk” alapon teleraktuk egy kisbuszt gyerekekkel, meg egy utánfutót, kerekesszékekkel és járókeretekkel, és irány: Bodony.

Ez a szép kis falu a Mátra keleti szélénél található, és – mint a legtöbb faluban – a megüresedett plébánia itt is vendégházként működik. Bárkinek, aki tábort szervez, ezúton is figyelmébe ajánlom ezt a lehetőséget, ugyanis az általános pap- illetve lelkészhiány miatt a korábban lakott plébániák országszerte megüresedtek, és azokat vagy a község, vagy a körzethez tartozó plébános (parókus, lelkész, stb.) útján ki lehet bérelni. Még tavasszal kiválasztottuk a helyet, leutaztunk, hogy megtekintve lássuk: alkalmas-e a kerekesszékek közlekedők számára, és már akkor nagyon megnyerte a tetszésünket. Egy gyönyörű verandás parasztház, melléképületek, kert, szép nagy konyha. Mi is kellhet még?

Hát természetesen vidámság, szeretet, és lelkesedés, melyekből ezúttal sem volt hiány. A koncepció a „régii” volt: úgy állítjuk össze a résztvevők számát, hogy minden sérült gyermekre jusson két egészséges fiatal, illetve felnőtt. A teljes létszám 49 fő volt, ebből idén 13 volt sérült gyermek. Volt, aki már képes volt önmagát ellátni, (étkezés, közlekedés, higiénia) míg voltak, akik teljes körű segítségre szorultak, beleértve a leghétköznapibb tevékenységeket is.

A csoda persze most is, nap mint nap része volt az életünknek. A fiatalok hihetetlenül gyorsan feloldódtak, és miután Noémiék pontosan – és gondosan – elmagyarázták mindenkinek, hogy melyik gyermeknél milyen szabályokat kell betartani, mire kell figyelni, megszűntek a lelki korlátok. Ép és egészséges együtt csattogtatta a karikást, gitározott, labdázott, vagy éppen kerekesszék-versenyt tartott. Ha akarjuk, bottal is lehet a labdát kergetni, és lehet, hogy a játékos többet van a földön mint a labda, de nem lehetett nem észrevenni azt a csodálatos változást, amely a résztvevőket arra indította, hogy odafigyeljenek a másokra, megértsék, segítsék, de ugyanakkor teljes értékű társként valódi gyerekként kezeljék a náluk elesettebbeket. Van-e, lehet-e nagyobb érték a mai világban, mint a megértés és az empátia?

Sajnos e beszámoló keretében nem tudom minden napunkat reggeltől estig végigmesélni, ezt át kell élni. Csak utalásképpen: Mátra Múzeum, (egyszerűen csodálatos, kifejezetten akadálymentes és hatalmas élmény), tájház, fazekasműhely, Parádfürdő Kocsimúzeum, és a (fizikai) csúcspont, a Siroki Vár.

Itt meg kell állni tényleges, és szellemi értelemben is. Nekünk, épeknek szerintem soha nem jut eszébe még a gondolat sem, hogy nem tudunk felmenni egy várba. Odamegyünk, és megnézzük. De akit mondjuk, egyedül nevel amúgy sem súlyemelő alkatú édesanyja, az nem jut fel egy hegyre, nem nézhet szét egy gyönyörű tájon, mert egyszerűen nincs rá módja. Nincsen, aki

felvigye. Itt nem volt hiány a segítő kezekben. Volt, aki székben, volt, aki háton, de valahogyan mindenki feljutott. Szépen fejezi ki a magyar nyelv: felemelő érzés volt mindenkinek. Azok között a gyerekek között ugyanis, akik velünk voltak, többen még soha nem jutottak el ilyen hegyre, ilyen magasba, ilyen környezetbe.

Az időjárás ezúttal nem kedvezett a strandolásnak, ezért fantasztikus kreatív kézműves foglalkozásokat szerveztünk. A rengeteg ötlet mellett idén a homok-kép volt a legnépszerűbb.

Vettünk ugyanis színes homokot, aminek segítségével csodálatos műalkotások születtek. Egy speciális papírra a tehetséges „művészek” a gyerekek kívánsága szerint gyönyörű képeket készítettek, majd a rajzolt képről színenként kell eltávolítani a védőhártyát, gondosan megfürdetni a színes homokban, ami rátapad a szabad felületre, és végül minden szín a helyére kerül.

Így vagyunk ezzel mi is.

Életünk egy hártyával jó szorosan lefedett papír, amire a nagy „művész” kinek-kinek más ábrát, képet készít. Megmerülünk az élet színes homokjában, és hogy mennyi szín tapad ránk, mennyire lesz életteli az a kép, amit az alkotó megálmodott, az attól függ, mennyire vagyunk képesek eltávolítani azt a hártyát, azt a vékony, de erős gátat, amely útját állja a színeknek. Minél színesebb, tarkább, vidámabb a kép, ami nem más, mint az egyéniségünk, annál jobban hat a környezetére, annál szebb, érdekesebb vonzóbb mások számára is.

Reményt adtunk, és egyben kaptunk, idén nyáron is. Legfőbb reményünk persze az, hogy jövőre is hasonló, sőt: még magasabb színvonalon rendezhetjük meg az év fénypontját, a TÁBORT. Ha élünk, ott leszünk, hiszen ma már tudjuk, hogy a 2011. évben felajánlott 1% SZJA gond nélkül lehetővé teszi majd annak megrendezését. Hála legyen érte a jólelkű adakozóknak. A helyszínen még gondolkodunk, és természetesen minden ötletet, sőt kérést is szeretettel fogadunk.

A csodák csodája idén is részünk lehetett.

2011. Bodony-Budapest

Szolnoki János, a kuratórium elnöke